

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 274/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 45/16/8800 a jej upovedomením č. k. 1 Kv 45/16/8800-66 z 28. decembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2,

čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 45/16/8800 a jej upovedomením č. k. 1 Kv 45/16/8800-66 z 28. decembra 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ, ktorý je obvineným v trestnej veci vedenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, odborom inšpekčnej služby Východ, Košice (ďalej len „vyšetrovateľ“) pod ČVS: SKIS-2015/OISV-V-2016, v zastúpení svojím obhajcom podaním zo 6. decembra 2016 požiadal Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody (ďalej len „ústav na výkon väzby“) o udelenie súhlasu, aby obvinený sťažovateľ mohol byť 9. decembra 2016 navštívený svojím obhajcom v sprievode pracovníčky notárskeho úradu pre účely overenia podpisu sťažovateľa na splnomocnení, ktoré chcel udeliť blízkej osobe na účel jeho zastupovania pri vybavovaní jeho úradných záležitostí na slobode. Obhajcovi bola 8. decembra 2016 mailom a neskôr aj písomne oznámená odpoveď ústavu na výkon väzby, podľa ktorej pre účely vykonania uvedenej návštevy mal obhajca v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona o výkone väzby“) predložiť povolenie, resp. písomný súhlas vo veci konajúceho prokurátora alebo súdu. Na základe uvedeného podaním z 9. decembra 2016 obhajca obvineného sťažovateľa požiadal vo veci konajúceho vyšetrovateľa o udelenie uvedeného súhlasu, podanie bolo vyšetrovateľom 16. decembra 2016 postúpené krajskej prokuratúre, ktorá listom označeným ako „upovedomenie“ č. k. 1 Kv 45/16/8800-66 z 28. decembra 2016 oznámila, že žiadosť obvineného sťažovateľa podanú prostredníctvom jeho obhajcu považuje krajská prokuratúra za nedôvodnú, pretože na daný prípad nie je možné aplikovať ustanovenie § 9 ods. 1 zákona o výkone väzby, pretože v danej veci *«... ide výlučne o „záležitosť“ súkromného charakteru, ktorá s trestnou vecou, v ktorej je obvinený väzobne stíhaný a ani inou trestnou, či inou právnou vecou, nemá žiaden relevantný súvis»*, pričom krajská prokuratúra súčasne poukázala na možnosť realizovať zámer obvineného sťažovateľa udeliť splnomocnenie

na vybavovanie jeho úradných záležitostí prostredníctvom využitia inštitútu „návštevy“ v zmysle § 19 zákona o výkone väzby.

3. V sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľ okrem iného uviedol:

«Dňa 05.01.2017 bolo obhajcovi sťažovateľa doručené namietané upovedomenie porušovateľa, ktorým tento úplne svojvoľne, nezákonne a arbitrárne neuviedol či udeľuje alebo neudeľuje žiadaný súhlas v zmysle ustanovenia § 9 zákona o výkone väzby, hoci „de facto“ a i „de iure“ súhlas neudelil.

Prokurátor porušovateľa však uviedol v namietanom upovedomení nejaký svoj „názor na vec“, s ktorým sa s ním nemožno stotožniť nakoľko je úplne svojvoľný, arbitrárny, nezákonný a zmätočný, navyše hrubo porušujúci všetky namietané práva sťažovateľa no najmä práva zaručené mu čl. 16 ods. 1, ods. 2 a 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 8 dohovoru, ak evidentne vec dozorujúci prokurátor porušovateľa vie a musí vedieť, že od 06.12.2016 sťažovateľ, ako obvinený bezúspešne žiada o obyčajný výkon svojich práv vo výkone väzby nie za účelom vybavenia „súkromných záležitostí“, ako to v argumentácii uvádza, ale za účelom vyriešenia všetkých svojich úradných záležitostí.

Sťažovateľ ani len netuší, ako prokurátor porušovateľa dospel v upovedomení k záveru, že sťažovateľ, ako obvinený má záujem realizovať iba súkromné záležitosti, ako aj k záveru, že ich môže realizovať formou návštev, čo je však v zmysle zákona o výkone väzby vylúčené čo po žiadosti o poskytnutie informácie a v príslušných prípadoch uvádza aj samotný ústav kde je sťažovateľ vo výkone väzby.

Prokurátor porušovateľa totiž upovedomením „nedáva súhlas“ a súčasne úplne svojvoľne, nezákonne a arbitrárne odporúča sťažovateľovi, ako obvinenému prijať zamestnanca notára „formou návštevy“ v zmysle príslušných ustanovení zákona o výkone väzby (čo nie je v žiadnom ústave na území Slovenskej republiky zákonne ani len možné), teda v úplnom rozpore s platnou právnou úpravou a v úplnom rozpore so všetkými ním namietanými právami, pričom v danej veci sa jedná o udelenie súhlasu na predvedenie sťažovateľa, ako obvineného pred obhajcu kde bude prítomný aj zamestnanec Notárskeho úradu, ktorý úradne osvedčí podpis sťažovateľa na Generálnom Plnomocenstve určenom výlučne na úradné účely.

... uprel sťažovateľovi možnosť uplatnenia jeho práva, a síce nedal súhlas na predvedenie sťažovateľa, ako obvineného pred jeho obhajcu a súčasne pred prítomného zamestnanca notárskeho úradu, napriek riadne podanej a odôvodnenej žiadosti u udelenie takého súhlasu, čo je bežnou praxou v ústave, a súčasne je namietané upovedomenie bez akejkoľvek logickej a zákonnej argumentácie...

Sťažovateľ nevyhnutne potrebuje z dlhodobého hľadiska riešiť svoje úradné záležitosti a aj záležitosti súkromného charakteru udelením Generálneho Plnomocenstva jemu blízkej osobe.

Dlhodobo a cielene je mu to porušovateľom odopierané, čím sťažovateľovi vzniká závažná ujma, a to nielen na všetkých namietaných právach...

Sťažovateľ nevidí zákonný dôvod na neudelenie súhlasu, a ak takýto dôvod existuje mal byť zákonným spôsobom a nie arbitrárne odôvodnený v upovedomení porušovateľa.

Sťažovateľ má za to, že akékoľvek obmedzenie v možnosti splnomocniť jeho osobou inú osobu nesleduje legitímny cieľ, a to s prihliadnutím na to, že iným väzobné stíhaným obvineným v ústave, a ani v iných ústavoch v SR takéto obmedzenia neboli uložené.»

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zaručené mu v čl. 16 ods. 1, ods.2, čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo zaručenému mu v čl. 36 ods. 1 a čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo zaručené mu v čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry Košice v konaní vedenom pod č. 1 Kv 45/16/8800 a jej Upovedomením č. 1 Kv 45/16/8800-66 zo dňa 28.12.2016, porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky Upovedomenie Krajskej prokuratúry Košice č. 1 Kv 45/16/8800-66 zo dňa 28.12.2016 zrušuje a vec vracia Krajskej prokuratúre Košice na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [REDAKOVANÉ] finančné zadosťučinenie v sume 10.000,-EUR (slovom desaťtisíc eur), ktoré je mu Krajská prokuratúra Košice povinná vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. *Krajská prokuratúra Košice je povinná zaplatiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 374,80 EUR (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiat centov) na účet jeho právnej zástupkyne [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. V súvislosti so sťažovateľom napádaným „upovedomením“ krajskej prokuratúry č. k. 1 Kv 45/16/8800-66 z 28. decembra 2016 ústavný súd v prvom rade podotýka, že z jeho obsahu vyplýva, že krajská prokuratúra kvalifikovala podanie sťažovateľovho obhajcu ako „žiadosť“, t. j. označeným upovedomením krajská prokuratúra vybavovala žiadosť obhajcu sťažovateľa, takže v zmysle § 31 ods. 3 písm. c) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), podľa

ktorého „*Podnetom podľa tohto zákona nie je podanie, ktoré má charakter... žiadosti*“, túto žiadosť nemožno považovať za podnet, preto v súvislosti s preskúmaním zákonnosti jej vybavenia nemožno odkázať na aplikáciu ustanovenia o opakovanom podnete podľa § 36 zákona o prokuratúre.

8. Krajská prokuratúra svoje závery v podstatnej časti odôvodnila takto:

«Zákon č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby (ďalej len „zákon o väzbe“) v ustanovení § 9 ods. 1 presne definuje subjekty, pred ktoré príslušníci ZVJS predvedú obvineného v ústave. Sú nimi orgány činné v trestnom konaní (OČTK), súd, obhajca a ďalšie osoby uvedené v § 59 a 60 zákona o väzbe, a to na základe ich žiadosti. Súčasne platí, že pred iné orgány alebo osoby možno obvineného predviesť len po predchádzajúcom súhlase príslušného orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, ak tento zákon neustanovuje inak.

Z povahy uvedeného zákonného ustanovenia nepochybne vyplýva, že inštitút tzv. predvedenia sa využíva v prípadoch, ak je potrebné zabezpečiť osobný „kontakt“ OČTK, súdu, obhajcu, iného orgánu či inej osoby (takou sa myslí napr. znalec) a obvineného, a to či už priamo v ústave, resp. (v prípade OČTK a súdu) aj mimo ústav.

Vychádzajúc zo zmyslu tohto ustanovenia sa predvedenie týka takých prípadov, ktoré svojou povahou či charakterom majú súvis s konkrétnou trestnou vecou (či už s tou, v ktorej je obvinený väzobne stíhaný či inou trestnou vecou obvineného), prípadne aj civilnou vecou, či aj iným úkonom, avšak svojou povahou smerujú k plneniu úloh zákonom predpokladaných orgánov. Vždy teda ide o úkony, ktoré majú konkrétny vzťah k prejednávanej veci alebo k osobe obvineného, avšak vždy v súvislosti s plnením zákonom predpokladaných povinností jednotlivých štátnych orgánov či štátom zmocnených osôb v konkrétnom rozsahu. Nemôže však rozhodne ísť o úkony tzv. súkromného charakteru, ktorými by si väzobne stíhaná osoba chcela zabezpečovať nejaké vlastné „záležitosti“.

V prípade obhajcom uvádzaného úkonu (udelenie generálneho plnomocenstva za účasti zamestnanca notárskeho úradu) ide výlučne o „záležitosť“ súkromného charakteru, ktorá s trestnou vecou, v ktorej je obvinený väzobne stíhaný a ani inou trestnou, či inou právnou vecou, nemá žiaden relevantný súvis. Mám teda za to, že takýto charakter požadovaného úkonu vylučuje použitie ustanovenia § 9 zákona o väzbe.

Poukazujem však na ustanovenie § 19 zákona o väzbe, ktoré upravuje inštitút tzv. návštevy.

V zmysle tohto ustanovenia má obvinený právo prijať návštevu najmenej raz za kalendárny mesiac v trvaní najmenej dvoch hodín v čase určenom riaditeľom ústavu alebo ním určeným príslušníkom zboru. Na návšteve sa môže zúčastniť najviac päť osôb (vrátane detí).

Nič teda nebráni tomu, aby obvinený svoje súkromné záležitosti, ktoré potrebuje nevyhnutne riešiť počas výkonu väzby, realizoval práve počas návštev, a to za účasti osoby, resp. osôb, ktorých prítomnosť je k tomu potrebná, pričom uvedenej návšteve by predchádzal vopred vyžiadaný súhlas riaditeľa ústavu na to, aby návšteva prebehla priamym kontaktom. To potrebné nebude, ak je obvinený umiestnený v oddiele so zmierneným režimom, kedy sa návšteva vykoná spravidla priamym kontaktom.»

9. Z citovaného vyplýva, že krajská prokuratúra zrozumiteľne sťažovateľovi vysvetlila, že na udelenie splnomocnenia použiteľného pre účely vybavovania jeho úradných záležitostí súkromnej povahy, t. j. takých, ktoré bezprostredne nesúvisia s jeho trestnou vecou, v súvislosti s ktorou je vo väzbe, alebo s inou jeho trestnou či civilnou právnou vecou, sa inštitút „predvedenia“ podľa § 9 zákona o väzbe nepoužije, avšak súčasne sťažovateľovi dala do pozornosti, aby na tento účel využil inštitút „návštevy“ podľa § 19 zákona o väzbe.

10. Vzhľadom na uvedené je nutné v prvom rade konštatovať, že v tomto štádiu, keď sťažovateľ po doručení mu uvedeného upovedomenia krajskej prokuratúry nevyužil na ním zamýšľané účely inštitút „návštevy“, resp. sa v tomto smere ani nepokúsil postupovať v súlade s odporúčaním daným mu krajskou prokuratúrou, sú akékoľvek jeho polemiky o nesprávnosti uvedených záverov krajskej prokuratúry irelevantné, predčasné a zjavne neopodstatnené. Inými slovami, sťažnosť sťažovateľa na neadekvátny postup ústavu na výkon väzby v súvislosti s neumožnením mu pri udelení splnomocnenia s overením jeho podpisu počas návštevy zamestnancom notárskeho úradu by prichádzala do úvahy až v čase, keď by takáto situácia nastala, čo však nie je daný prípad. Okrem toho je nutné podotknúť, že z príloh predložených samotným sťažovateľom, a to konkrétne z listu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“)

č. k. IV/1 Spr 38/17/1000-3 z 26. januára 2017 vyplýva, že prokurátor generálnej prokuratúry uviedol, že „... si v celom rozsahu osvojil stanovisko prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach zo dňa 28.12.2016 pod sp. zn. 1 Kv 45/16/8800-66, ako vecne správne a zákonné, ktoré rozhodne nie je možné považovať za svojvoľné, arbitrárne a zmätočné“.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

12. Keďže uvedené závery krajskej prokuratúry možno považovať za logické a nemožno im vyčítať takú svojvoľnosť, ktorá by mala za následok ich arbitrárnosť, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

13. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého upovedomenia krajskej prokuratúry, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľovi primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jeho práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti, ktorými sa sťažovateľ domáhal týchto nárokov, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2017